

Önkényes lakásfoglalók

Beköltözés baltával

Úgy hallottuk, növekszik az önkényes lakásfoglalók száma. Vagyis azoké, akik balta vagy feszítővas társaságában jelennek meg üresen álló lakások előtt, az ajtót feltörik, s elfoglalják a helyiséget. Prekoncepciónkkal fölkerestük Timár Lászlót, a lakáshivatal vezetőjét, aki rögtön helyesbített: nemcsak hogy nem növekszik e szám, hanem kifejezetten csökken.

— Szám szerint, mennyien vannak az önkényes lakásfoglalók? — kérdeztük.

— Évente mintegy nyolcvan beköltözésről értesülünk — mondta Timár Béla, majd így folytatta: — Kivétel nélkül lumpenelemek a lakásfoglalók, akik gyakran más megyéből, akár az ország túlsó végéből érkeztek, s üresen álló, vizes, földes, elhanyagolt, rossz lakásokba költöznek be radikálisan. Ilyen helyiségek mindenütt vannak a városban, de talán Alsó- és Móraváros környékén gyakoribbak az átlagnál. A védekezést, sajnos, csak hatósági úton lehet megoldani, s ez manapság eléggé nehézkes. A kilakoltatott megfellebbezhet, felülvizsgálati kérelmet adhat be, vitathatja azt a nyilvánvaló tény, hogy

foglalása önkényes. De általában harminc napon belül megtörténik a kilakoltatás.

— Más úton nem megy a kiköltöztetés?

— Sokan vannak, akiknek elegendő a fölszólítást kiküldeni, s maguktól is elhagyják a helyiséget. Előfordul viszont ennek az ellenkezője is: alighogy a kilakoltató hatóság elhagyja a helyszínt, újra beköltöznek. Ezt akár háromszor-négyszer is megteszik némelyek. Eppen ezért, értesíteni szoktuk a lakásigénylőt (aki, esetleg már évek óta vár az adott lakásra), hogy ekkor megékkor lakoltatják ki az önkényes foglalót, tehát még azon a napon feltétlenül költözön be. Persze, vannak lakásigénylők, akik félnek attól, hogy megverik őket a ki-

lakoltatottak, de ilyen esetről én nem tudok.

— Hová költözzön a kilakoltatott? Hiszen a jogszabály szerint, az önkényesen beköltöző, aki a felszólítás ellenére sem hagyja el az elfoglalt helyiséget — öt évi nem nyújthat be lakásigénylési kérelmet. S ha benyújthat — az is csak igénylés, nem pedig lakás.

— Nézze, mindenki jött valahonnét... Menjen vissza a lakásfoglaló oda, ahonnan jött: akár Gyöngyösre, akár Miskolcra, akár Szabolcs megyébe. Szegeden is rengeteg a lakásigénylő, akik hosszú ideig várnak egy-egy helyiségre. Nem engedhetjük meg, hogy magukat szabályokhoz tartó szegediek háttérbe szoruljanak az innen-onnan jött lumpenelemekkel szemben. Egyébként nem is kell túlzottan tartani ettől, hiszen — mint mondtam — egyre kevesebb az önkényesen beköltöző.

F. Cs.

Kábeldűh

Vasárnap, délután öt óra körül több ezer északi városi, rókusi lakásban némultak el, és fehéredtek ki a televíziók képernyői. A rádiók átlomáskeresőit is hiába tekerték az itt lakók. Gyerekek visítottak a hiába várt három mese miatt, a kábelrendszeren nem érkezett meg a Hét egyre politikusabb és mind fontosabb nyilatkozatokat sugárzó műsora, tízezrek szórakozását jelentő játékfilm, és a sportadás maradt el itt. Az emberek megpróbálták telefonálni minden el-

képzelhető segítségért. Mivel a kábelrendszert üzemeltető Gelka számát hiába csemetgetek, így sűrűn hívták szerkesztőségünket.

Megpróbáltunk a Gelka vezetőjével a lakásban beszélni, mivel tudomásunk szerint, a műszaki berendezések ajtájának kulcsát ő őrzi. Csak a fiával sikerült szót váltani, aki elmondta, hogy édesapja a „farmon” tartózkodik, és várhatóan, a késő esti óráig onnan nem is tér vissza.

Véleményünk szerint, a

kábeltelevízióknak — ha már van — ugyanolyan közüzemi szolgáltatásnak kellene lennie, mint a víz vagy az elektromos áram lakásokba való eljuttatásáig. A kábeltelevízió ilyen szolgáltatás is. Székesfehérváron, Zalaegerszegen, Mórán, és még az ország negyven városában, de nem Szegeden.

Ami városunkban történt, az több mint ennek a technikának a felelőtlen lejárata. A gondok enyhítésére, megoldására háromnegyed éve hiába vár a lakosság. Ez pedig valahol a felelős tanácsosi osztály részéről több mint tehetetlenség. Jó lenne mielőbb felelős személyekről és konkrét intézkedésekről értesülni!

B. I.

A „sátország” kapui...

Kempingtalálkozó volt Mindszenton

A kapuk nyitva vannak mindenki előtt és azt szeretnénk, ha azokon minél többen belépnének. Talán így foglalható össze az a 3 napos rendezvény, melyet az ifjúsági szövetség megyei bizottsága több támogató szervezettel együtt immár kilencedik alkalommal rendezett meg. A dolgozó fiatalok megyei kempingtalálkozásának a Mindszenti Lenin Termelőszövetkezet termálfürdője adott otthont, péntektől vasárnapig, mely ideális helynek bizonyult. Már pénteken délután — ahogy a feliratos tábla jelezte — megnyitott „sátország” kapui. Folyamatosan érkeztek megyénk nagy- és középsúlyú, intézményeiből, szövetkezeiteiből a sátorozást, sportolást, és a turisztikát kedvelő fiatalok kisebb-nagyobb közösségei. E nap a hét utolsó munkanapja ellenére délután már mintegy háromszázan érkeztek a csodálatos igazi kirándulásra, fürdésre való kánikulai időt. Hamar megalakultak az öt-öt fős női és férficsapatok, hogy délután a tájékoztatósi futóversenyen a legjobb eredményt érjék el. A többieknek is akadt munka, hisz a főzőverseny ehető eredményt nemcsak a zsűri kösztolta meg. Ezt követően az éjszakai nyúló tánc sem maradhatott el.

A résztvevők szombat reggel, ha kicsit álmosan is, de szorgalmasan töltötték le a

városismeretről bizonyoságot adó tesztlapokat, hogy ezután részt vehessenek a természetjáró akadályversenyen. Tegnap a pénteken megkezdett fakultatív sportversenyek döntőit vívták a kempingezők, és megválasztották a legamazonabb hőlyget, valamint az is kiderült, ki legmegtöbb mai utóda nagy erejű vitézünknek, Tolói Miklósnak. Természetesen volt még csónak- és szkanderversenypáncsiparti, kispályás focimeccs is.

Az első nap délutánján egy szegedi nagyüzem ifjúsági vezetőjével találkoztam. Miközben a sáortábor vidám hangzavarát hallottuk, szomorúan beszélt saját tapasztalatáról. Az övéi nincsenek itt, munka után plusz munkát vállalnak, és néhányuk kivételével egyre kevesebb időt töltenek el munkahelyi közösségükkel. A túlóra és maszkolás. A megélhetéshez, a lakáshoz jutáshoz bizony nem kis áldozatot kell vállalni manapság. Milyen jó lenne, ha egy ilyen vagy hasonló rendezvényen többen vehetnének részt. A rendezőkön és az időjárásón most semmi sem múlt. Mert hol tud ma egy fiatal napi 80–100 forintért munkahelyi kollektívájával együtt lenni akár három napig is, ahol a sport, a víz, a természet és napfény a főszereplő.

Cs. J.

Szegedi éjszakai tánccláz

Kulcsszó:
a pénz

John Travolta Szombat esti láz című filmje elmúlt tízéves. Azóta nem nagyon született igazán emlékezetes művészeti alkotás a tánc istenítésére. Ha valaki egyszer felrajzolja a társas ringatózás magyarországi lázgerőbét, valószínűleg mostani éveink jellemzőjeként még hőmelkedés sem nagyon szerepel majd a grafikonon. Mégis, milyen lehetőségek vannak egy táncos estére-éjszakára a szegedieknek és az ide látogató vendégeknek? Erre a kérdésre próbáltunk meg választ kapni az elmúlt hét végén három táncos szórakozóhelyen.

Az olajipari dolgozók belvárosi klubjában este kilenc után már igazán jó a hangulat. Vadonatúj és slágergyanús számok egymás után zúdulnak a táncparketre a discopultól. Bevallom, arra számítottam, hogy itt fiúk kénytelenek a folyosón várakozni egy-két partner nélkül érkezni a klubba. Ezzel szemben: nem egy helyen lányok táncolnak lányokkal.

Budai Anitát és Tóth Tündét kérdezem meg: — Miért pont ezt a discót választottát?

Nem kell noszogatni őket a válasza. Ervek sokaságát zúdítják rám. Közben csak egyet-egyet van időm feljegyezni.

— Igazán baráti társaság van itt. Olyanok járnak ide, akik nem ezerforintosaik mutogatásával akarnak nagyok lenni. A mostani discós azt csinálja, amit mi szeretnénk, és nem saját magát akarja szórakoztatni. Itt a pult nem különül el tőlünk, oda kívánságainkkal bármikor felmehetünk. S persze az is fontos, hogy előírt magatartási normák vannak és akárhogy nem lehet ide bejönni.

Kiderül az is, hogy Anita két nappal előbb hazajött a Balatonról. Ezt a hét végét sem akarta kihagyni a klubban.

Egy különteremben videóról filmet nézhetnek, akik éppen arra kíváncsiak. Sör? Csak egy kijelölt különteremben, a táncparkettől távol lehet fogyasztani. Dohányozni sem lehet akárhol. Nincs zsúfoltság. Makóról, Hódmezővásárhelyről és Dorozsmáról is vannak állandó látogatói a hétvégeken mindenki számára nyitott olajos klubnak. A nagy távolságról

érkezők — mint a saját dolgozók és azok családtagjai — a belépőjegyből 50 százalékos kedvezményt kapnak.

— A közönség kegyeiért ma mindenütt harcolni kell. Ez új ötleteket követel.

— Van ilyen nálunk is — mondja Stricz Károly klubvezető. — Júliustól egyelőre kísérletként, nosztalgia-discót indítunk péntekenként. Erre a mostani törzsközségünk-nél egy kicsit idősebbeket várjuk elsősorban.

A Kék Csillag presszójában egy osztálytalálkozó kelő közepébe csöppenünk. Nehányan — különböző stílusban — táncolnak az erre az alkalomra szervezett élőzenére. Sokkal többen beszélgetnek kint a kellemes nyári estében a teraszon. Ha nincs rendezvény, nincsenek ennyien a hétvégeken sem a hajnali négyig nyitva tartó szórakozóhelyen. A hétköznapokon pedig alig van betérő és bevétel — tájékoztatnak Frank Sándor és Kipper György étteremvezetők.

Itteni vendéglátóink elmondják, hogy mostanában a beszélgetésekkel összekötött csendes sörözésekre, a táncos éjszakákra — egészen biztos információk szerint — az emberek többségének nem futja rendszeresen. Akik néha-néha eljönnek, a hangkeztákra inkább táncolnak, mint a videoklipekre. A látvány „lebeszél” a ritmusos mozgásról.

A Kék Csillag közönségének nagy részét nemrég még a szocialista országokból és belföldről Szegedre látogató szervezett turistacsoportok adták. Ilyenek ma szinte egyáltalán nincsenek.

Frank Sándor és Kipper György állítja: haldoklik ma a másodosztályú vendéglátás. Igény (és pénz) a gyorsan felhajtott felesek, a hirtelen sörökre, hamar fröccsökre maradt. Ezekkel pedig a tánc nem áll szoros kapcsolatban.

A Tisza Szálló bárja előtt, a kinti csendben Pintér Andrásal ültünk le egy rövid éjféli előtti beszélgetésre. A kérdés-feleletekből gyorsan kiderül: a város legújabb éjszakai szórakozóhelye sem üzleti siker. Alapításakor úgy gondolták, szükség van a városban egy szállodai bárba is.

Csak hogy ezen az igencsak nyári éjszakán is mind a három szobát vettek k szállóvendégek a Tisza Hétköznapokon előfo hogy az éjszakai szórakozó helyre a nyitva tartás 6 órája alatt 15-en váltják meg a 100 forintos belépőt. Számoljunk csak! A műsorban ötven lépnek fel, a zenekar háromtagú, aztán kell pincér, mixer, vendégfogadó... Szóval könnyen előfordulhat: többen vannak az alkalmazottak, mint a kiszolgáltak. Májusban ült le a forgalom. Lehet, hogy ebben az akkori műsor alacsony színvonala is szerepet játszott. Egyébként a fellépő művészeket a Kaleidoszkóp műsoriroda szerzőteti. Havonta változik az összéállítás.

Műsorkezdésre beülünk a bárba. Nem nehéz helyet találni. A berendezésre, hangulatvilágításra igazán nem lehet kifogást tenni. A programban két szólótáncos is fellép. Szerepel szőlőnékes, artista és bűvész is. Igen, igen, hallom a kérdést tisztelt férfitárs olvasó... Hogy van-e sztriptíz, mert a bár anélkül ugyebár...? Ha megengedi, most nem válaszolok, mert ez nem a reklám helye. Viszont a bűvészholgy produkciója — amennyire értek hozzá — kiváló.

Persze, a táncról szól elsősorban ez a beszámoló. A műsor közben csaknem megtelt a bár. Úgy látszik a szegediek közül ezen az éjszakán még viszonylag sokan akartak órákat tölteni szórakozóhelyen. De inkább csendes beszélgetésekkel pergett a percek az asztaloknál. A zenekar alig egy-két párt volt képes táncra bírni.

Böle István

Kerámia-biennálé

A pécsi galériában vasárnap megnyitott a X. országos kerámia-biennálé. A rendező szervek nevében Dányi Pál, a Baranya megyei pártbizottság első titkára köszöntötte az alkotókat, akiknek mintegy kétszáz munkáját láthatja a közönség. Majd átadták a biennálé elismeréseit. Az első díjat Kecskeméti Sándor budapesti, a második díjat Gerle Margit szegedi és a harmadik díjat Dobány Sándor pécsi kerámikus kapta.

Az ex libris művészet 80 éve

1900-ban még csak kettő, 1910-ben már öt napilap volt Szegeden. Az újságolvasók, a könyvbarátok száma megháromszorozódott abban az évtizedben. Növekedett a műveltség munkássága, sokan már gép- és építőipari szakiskolát végeztek. Megkétszereződött a város két kereskedelmi középiskolájában végzetek száma és az egyetemet és főiskolát végzők. A módos vállalkozók csoportjából kiemelkedett 8–10 nagytőke, a polgárság középrétege erőteljesen szaporodott. Ezekből a rétegekből került ki a műgyűjtők csoportja. Divat lett márkás képet vásárolni, a könyvtár részére kézzjegyet készíttetni. 1908-ban a szegedi kulturális folyóirat, Az idő, egyszerre nyolc szegedi ex libris rajzát hozta, melyeknek eredetije is megtalálható a Móra Ferenc Múzeum gyűjteményében. 1900-tól kezdve évente kétszer volt képzőművészeti kiállítás, amelyen ott szerepeltek az országos nagyságok mellett a szegedi művészek is. A Tömörkény, Juhász Gyula és Móra Fe-

renc nevével fémjelzett irodalomhoz ugyan nem volt hasonlóan kiemelkedő a képzőművészek csoportja, de a Károlyi-Nyilassy-Szóri-alkotások regionálisan kiemelkedtek. Back Bernát németalföldi képgyűjteménye, Szalay József kézirat- és könyvgyűjteménye országosan ismert volt.

A mintegy harmincra tehető ismert ex librisből négy baloldali értelmiség lapját említjük meg. Domokos László a szegedi radikális értelmiség legkiválóbb egyénisége volt. 1918-ban Jászi Oszkár munkatársaként részt vett a nemzeti autonóm területek szervezésében. Könyvjelzője is mutatja az új utakra való törekvést. Klug Péter, a szegedi siketnéma-intézet megszervezője Domokos Lászlóval együtt hozta létre a Szegedi Gyermektanulmányi Társaságot. Könyvjelzőjén szép szecessziós rajzú tanítónő kis leánykát tanít a beszédre. Balassa József, a gimnáziumban Juhász Gyula osztálytársa, a haladó Szeged és Vidéke című napilap szerkesztője volt, itt jelen-

tek meg Juhász Gyula címlapjai és költeményei hosszú időn át. Balassa ex librisén a tudást jelképező könyvön álló bagolyt virágfűzés veszi körül.

A húszas, de még inkább a harmincas években a szegedi kisgrafika felzárkózott Budapesthez és Debrecenhez. Buday György, Vadász Endre, Bordás Ferenc, Dinnyés Ferenc, Kopasz Márta neve országosan ismert. Szeged 1945 óta is a vidéki ex libris művészek és gyűjtők egyik bázisa. A Szegedi Pantheon-sorozatnak ma már 21 lapja van.

Giday Kálmán

*

A hét végén tartották Szegeden a gyűjtők kétnapos találkozóját. A Kisgrafika Barátok Körének e 13. találkozóhoz kapcsolódott az az országos kiállítás, amelyet az elmúlt héten a Technika Házban tekinthettek meg az érdeklődők. Szombaton ugyanott tartották a gyűjtők közgyűlését, főtítkári beszámolóval (Vida Klára) és átadták a kiállítás díjait is.

Film

az AIDS-ről

Készült az első, AIDS-szülő felvilágosító játékfilm. Az Emléklő Évának című, Várszegi Károly rendezte egyórás alkotást a Videocoop Stúdió és a Hungarotex Külforgalmazási Vállalat közös vállalkozásában készítette. A kizárólagos forgalmazója a Hungarotex máris több száz megrendelést kapott. A filmet a Szociális és Egészségügyi Minisztérium, illetőleg az Országos Egészségvédelmi Tanács jóváhagyásával és szakértők segítségével forgatták, s az alkotók elsősorban vállalatok, intézmények, klubok számára ajánlják. Az egyórás játékfilm egy tragikusan végződő párkapcsolatról szól, illetve egyes mellékszereplők tipikus veszélyforrások, tenciális fertőzőeshordozók -továbbbító bemutatásával az AIDS és a kábítószer problematikáján keresztül, a felelőtlen szexuális magatartás következményeiről hívja fel a figyelmet, elsősorban az érzelmi hatás eszközeivel. (MTS)